

За местните беси и сатри било очаквано Орфей да се прероди. А в Христовото учение разпознали негови завети, та – като изконни наследници на Блестящоизвестния – не просто ги приели. Тогава Павел хиротонисал за епископ Климент от Филипи и избраникът им от траките продължил с апостолска мисия към Сердика. Там съумял да покръсти предостатъчно християни и създал архиепископия най-късно до 80 г., затова бил извикан в Рим да наследи престола на свети Петър като папа.

Сердикийският благослов над християнството

Знаменателно е, че през април 311 г. именно родените в Сердика съимператори Галерий и Лициний, заедно с цезаря Константин (син на сердикийската света Елена), са издали Едикта на веротърпимостта, който завършва с безусловното: „ние постановихме християните отново да живеят свободно и да устройват своите събрания, но по такъв начин, че никой от тях да не нарушава реда... Нека те да молят своя бог за нашето спасение, за нашата държава и за себе си, за да може навред държавата да бъде невредима и хората безметежно да живеят в домовете си“. С този нормативен акт те са забранили преследването на Христовите последователи в империята и така именно от нашите земи са открили свободния път за разцвета на християнската цивилизация в Европа и по света.

Паметният знак за Сердикийския едикт от 311 г., поставен пред базиликата от IV в. „Св. София“ в София с три стъклени пана, върху които текстът на съдбовния нормативен акт е изписан на латински, български и гръцки език

През 313 г. август Константин Велики обявил: „Сердика е моят Рим!“, с което я прогласил за първата християнска столица на Римската империя. До 5 февруари 330-а той е издал датирани оттук 24 императорски декрета, едикта и епистола, свързани с управлението на Римската империя. Като едноличен император до 337-а успял да наложи новозаветната вяра за водеща религия върху цялата територия под скиптъра си, а тя се простирала и извън Европа.

Константин Велики лично призовал в малоазийския град Никея епископите от цялата Римска империя за Първия вселенски църковен събор през 325 г. Под неговото наставничество там са установени църковните правила, първите начала в Символа на вярата за християните и били подбрани книгите, които да бъдат прибавени в Библията като Нов завет.

Основите на мистериалния октагон в имперския административен център до Президентството в София, в който на 1 март 316 г. Константин Велики въздигнал за цезари своите синове Крисп и Константин II, заедно с племенника си Лициний II

Преди смъртта си Константин Велики задължил своите синове Констанс и Констанций да постигнат съгласие сред епископите по Символа на вярата в Сердика на Втори вселенски църковен събор. Като негови наследници и августи съответно на Западния и Източния дял от Римската империя през ноември 343 г. те свикали църковния елит от всички епархии в средищния си град. Делегатите създали 20 канонични Правила за църковната дисциплина, които Църквата следва и сега. Но до единомислие не стигнали. На Сердикийския събор впоследствие бил отказан статутът на вселенски, за да прехвърлят към края на века славата на Сердикийските канони в списъка на Никеийските. Но негово важно значение за развитието на духовната институция го нарежда сред 17-те, които Църквата признава за канонотворчески,

като от местата на тяхното провеждане сега само София е в традиционно православна християнска страна.

Изходът от свещената пещера над стълбището вдясно край канара, която извъръща погледа на излизащия към възвишението с манастира

От това време е най-старият непрекъснато действащ и днес манастир на европейския континент – „Св. Атанасий“, край чирпанското село Златна ливада. Основал го е лично патриархът на Александрия

св. Атанасий Велики, когато през ранната пролет на 344 г. се завръщал от събора в Сердика към седалището си в Египет. На мястото заварил типично орфическо светилище със свещен извор за ритуално измиване, Стара(та свещена) река за отделяне на сакралното пространство, изсечени в скалата стъпала към пещерата на траките за аскеза, от която мистите излизали посветени в изконните жречески тайнства. Без да руши нищо от древната светиня, той просто отчел, че от изхода до отвесната канапа погледът естествено се извъръща надясно – страната на посветените! В тази посока заръчал насреща, върху възвишението отвъд реката, да бъде вдигната черква с монашеска обител като безусловен символ за възкресението на обезсмъртяваните.

Свещените писмена на добруджанските монаси

През 55 г. пък по българския черноморски бряг апостол Андрей преминал като мисионер и в североизточните земи на гетите, та в Одесос (Варна), в Томи (Кюстенджа) и в Доростол (Силистра) създал архиепископии. В Добруджа още се срещат топонимите свети-Андреев поток и Пещерата на св. Андрей, където днес се намира манастирът „Св. Андрей“, за който се разказват легенди, свързани с Първозванния и тримата му ученици Ина, Пина и Рима. Дори някои народни песни напомнят за неговото мисионерство по тези земи. Преданията за проповедите му са толкова силно застъпени в народите, които са живели там, че дори през седмото столетие Алцековите българи в Италия са носели андреевски кръст в хиксовидна форма. А то се е разпространявало и в цяла средновековна Европа, щом през XIV в. благородниците в Шотландия, които са смятали себе си за скитски наследници, поискали от папата да отмени и църковната им зависимост от Англия, защото са приели свети-Андреевата проповед сред скитите.

За апостол Филип дори направо е изтъкнато, че като „беше епископ на Скитска Тракия“, е проповядвал „измежду седемте дякони“. Начетените знаят, че ромеите често са наричали българите „скити“ и „мизи“, а „башата на латинската теология“ Квинт Септимий Флоренс